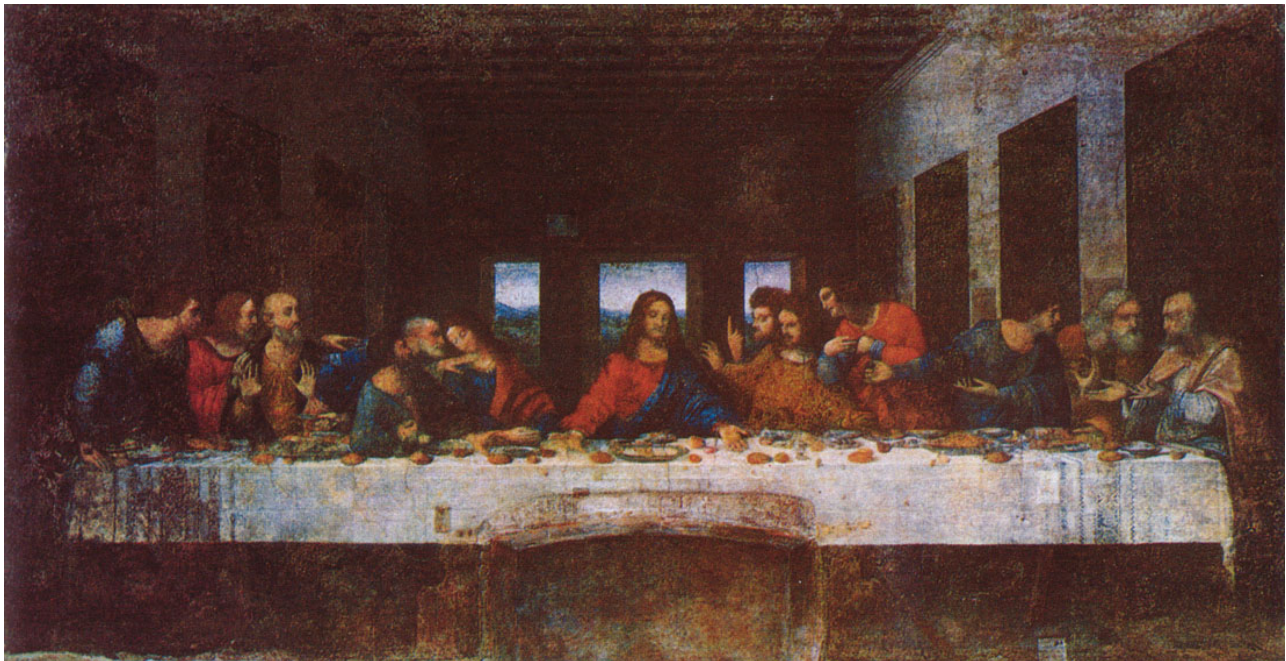

Görgey Gábor: Egy vacsora anatómiája

Ő. Pontosan meg nem nevezhető.
Illetve bárminek nevezhető,
minden név telitalálat,
mert ő van abban is, ami nem ő.
Azaz ami nem ő, az is ő.
Minden tárgy és minden személy
végül ide visszavezethető. Ő

mielőtt. Még nem tudni, mi előtt.
Csak a várakozás, mint egy fontos
sajtókonferencián,
újságírók és tanítványok ajaklesése,
hogymajd mi előtt ez a mielőtt

önként, nem elővezetés terhe mellett,
habár a hatalom rítusa szerint
hagyta ezt is lejátszódni. Az elfogatóparancs
évezredes konvencióját. A pribékbujócskát.
Az érdekképviselői szervek
ideoteológiáját. A segítségére szoruló
szadista bacchanáliáját. De csak azért,

mert hagyta, azaz önként

átadta. Mit? A bűnjelet?
Az ellenséges megbízatás
bizonyítékát? A kémeszközöket?
Vegyszerrel írott jelentéseit?
Kétségtelenül történt valami,
ha egyszer átadta. De mit? Átadta

magát, nem titkosírást,
sem titkos leadót, se fegyvert,
hanem mindent, amije volt:
corpus mystidelicti. Ott, helyben, magát

a szenvedésre: de kínhalálának elemeit
ha valaki formába képes önteni,
ki lehet az? Ki sírás közben
lázasan keres logikát
a történet átláthatatlan káoszában.
Sőt, használható
jótanácsokat osztogat,
míg a beleit ráncigálják.
Mindent megad, ami dukál a szenvedésnek,

szent, mondjuk így, egy név ez is,
annak, aki megnevezhetetlen.
Aki a sejtések vacsoráján,
az alattomos nyitány
pillanatában, amikor
a láthatatlan karmester beint,
a másnapi émelygés előérzetében,
midőn a házi orvos
közölni fogja: rák! - még akkor is szent

és tiszteletreméltó, mint egy
prófétai agg,
holott fiatalemberarcán
meg-megrebben a teleologikus rettegés
előárnyéka, valahányszor
megmunkálható és illeszthető
deszkafát lát
lehetséges szálkáival,
de azután újra fegyelmezett - és tiszteletreméltó

kezébe vette, mint a sebész önmaga szövettani metszetét,
a testéből kihalászott kenetet

a tárgylemezen, a világburjánzás
jeleivel, kezébe vette

a kenyeret, e vértelen húst,

megtörte és mintha csontok
ropogtak volna benne, a kenyér
inai, rostjai, erei
szakadtak gyengéd szorításában,
ahogy megtörte,

tanítványainak adta, a tanácstalanul
várakozóknak, kik nagyétvágyúan
neki szerettek volna látni végre
az evésnek, de ma valahogy
minden más, valami lóg a levegőben,
ő is körülményesebb
a kelleténél
és az ünnepélyes, halk szavakba
belekorgó gyomornál
nincs kínosabb, márpedig ő
tanítványainak adta,

majd hálát mondott, nem azért, hogy
ezt is megúsza,
ép bőrrel kievickélt
- ellentétben másokkal, hi-hi - a kataklizmából
irháját ajnározó örömeikkel
a mindent elhárító és mindenható
Nagy Radarernyőért,
nem azért, hanem a csapásért,
mely közeledik, hálát mondott

és így szólt, tagoltan,
pániktan szavakkal,
eltitkolván a rettegés verejtékszagát,
pedig már hátgerince tövéből
lassan húzódott föl az agy felé
a sivatagi tetovált varázsló gajdolása,
de ő
visszazavarta lukaiba és így szólt:

Vegyétek, amíg venni lehet,
az alkalmat ne szalasszátok el,
ne várjatok, mert a kiürült tálban
összegyűlnek majd az elkésett kezek

és az ürességben összezsúfolódnak
nyüzsögve és csevegve,
mint egy követségi fogadáson,
ezért most vegyétek

és egyetek ebből, kialvatlan konyhalányok
átlényegült dagasztásából
kétségbeesett hajnalon,
a magasságba földerengő pékség
testmelegéből,
oldódjak és egyetek ebből

mindnyájan, azaz valamennyien,
tehát mindenki, vagyishogy kivétel nélkül,
mármint ti mind,
akik vagytok és lesztek,
nincs megszorítás, numerus clausus,
nincs, nincs, igen: mindnyájan,

mert ez az én, nem tudom pontosan,
idegen anyag tulajdonképpen,
mégis enyém, hát meg kellett szoknom,
nem volt könnyű, de végül sikerült,
persze mostanra sikerült,
hogymeg kell válnom tőle
(ez mindig így van,
ennyit már megtanultam itt)
megvágok tőle, mert ez az én

testem (erről most semmi többet,
igen, megszoktam, de a véleményem
azért megvan róla, furcsa szerzet,
például ott a pusztában, amikor...
de ne is beszéljünk róla, elég annyi:
majdnem megcsúfoltál, meg bizony) testem,

mely értetek, csakis értetek,
azaz ükunokáitok végtelen láncolatú
ükunokáiért, mert minden jövődő
kromoszómát is belekalkuláltam
az évezredekbe, övök az eledel, mely értetek

adatik, nem azért, mert így adódik,
nem adagolva és nem is addig, ameddig
a lelki takaród ér s nem adomány-
adogatásként és adósságod

sem lesz belőle, ha elfogadod,
hanem egyszerűen így: adatik. (Csönd.)

A vacsora után elmozdult belek
földtani képe, falvak, városok
összedobált romhalmazai,
világátrendező emésztés
fölött, sötét égbolton
a holdostya úszik lassan át,
a vacsora után

ugyanígy (pontosan ugyanígy?
nem volt láb, mely odébb
lökte az asztalt?
nem mozdultak el a tálak?
a kéz ugyanonnét indult ugyanoda?
a légifolyosó az asztal peremétől,
a kezdettől a célig nem változott?
és ugyanaz a kéz volt?
sejtek, toxinok, meszesedések
folyamatában a relatív perc
évmilliói mit műveltek ott?)
de mondjuk: ugyanígy

kezébe vette
(mint föltebb, ismétlés) kezébe vette

a kelyhet, megannyi múzeumi
darab egyszerű őst, az is
lehet, hogy fakupát,
hordóillatút, mely
megszívta magát borral örökre
és hordozza, míg szét nem rohad
vagy tűzre nem vetik,
mint test a vérét, a beleivódott
nedvet és illatot
(lám, ha ötvösremekből
egyszerűsítjük, tulajdonképpen
bonyolultabbá tesszük) a kelyhet,

majd ismét, ezek az ismétlődések,
mintha mindig minden ugyanaz volna,
holott soha semmi nem ugyanaz,
de mindig kísért a kísérteties
egyszer-már-láttam
félálom-állapot,

mert valahol valami valamikor
mintha újra meg újra, majd ismét

hálát adott, azt, amit adhatott
a kiszökölt belső sivatagból

és, igen: és, világkapocs,
összetartozások édesded és-jei,
gyermek boldog
ésekkel hadaró egymondatusága,
ez a minden-mindennel összefügg
grammatimetafizika,
lényeg és időrend madárnnyelve: és

így szólt, ahogy ő is várta volna,
ha nem ő, hanem őhózzá szólnak,
kiszomjazottan valami
fontos tartalomra - de most egyedül
hagyatva, a magány hold-tájain így szólt:

Vegyétek, megint ugyanaz a vegyétek,
de azóta mennyi mindent bejártam,
messzire jutottam önmagamra mért
világúrnyi egyhelyben-zarándokutamon,
de ismét csak ennyi, hogy vegyétek

és igyatok ebből, itt most nehéz lesz
jóízút húznotok a vacsorára,
nem alkalmas a pillanat, tudom,
le kell öblíteni azt a valamit,
mely ezúttal fekete tintahalként
csapkod a gyomrotokban,
ez nem a megtört kenyér,
ez valami régebbi éték ott,
mondom, igyatok ebből

mindnyájan, azaz valamennyien,
tehát mindenki, vagyishogy kivétel nélkül,
mármint ti mind,
akik vagytok és lesztek,
nincs megszorítás, numerus clausus,
nincs, nincs, igen: mindnyájan,

mert ez az én, tulajdonviszonyaimmal
mindig is zavarban voltam,
mert azt, hogy mi az enyém

és mi nem az,
átélni igazán nem tudtam soha,
számomra a teremtés
gazdagságában a legboldogítóbb
a kifosztottság tökélye,
de azért mondom, hogy mert ez az én

vérem kelyhe, lehet lelet ez is,
a mindenség laboratóriumában
kielemzett misztikus arány,
közvetlenül mégis
anyai örökség, kisázsiai
táplálkozáshoz és éghajlati
körülményekhez alkalmazkodó
vörös- és fehértest összetétel,
ez lenne a vérem kelyhe
mely értetek - értitek? - értetek

kiontatik,
a megtöretés, a kiontatás
szavak csak, de akkor
ama pillanatban jaj megmutatja
a test, hogy mi a test,
mily legyőzhetetlen
hatalom a gyengesége,
de majd csak megoldom valahogy
ha kiontatik

a bűnök, persze jó volna tudni, mik ezek,
hiszen a vétkezés árfolyama
koronként változik,
mindig más a főbűn és az egykori
főbűn ma érdem. Csakhogy az erkölcs-
börze jegyzői
nem érdekelnek, az én
mércém, hogy boldogok, akik sírnak,
s nálam nem a törvény
számít, hanem az én egyetemes
részhajlásom a bűnök

bocsánatára. (Szünet. Mindenki
iszik, aki tud.) Majd:

Ezt cselekedjétek, semmi mást,
no meg csak annyit, amennyi
belőle következik, csak ezt

cselekedjétek

az én emlékezetemre.

(Egyébként nem kell

sem sírkő, sem pantheon.

Ki rám gondol, attól

elég egy kavics

láthatatlan síromon.)

Forrás: szepi.hu